

[Ib Christensen]

Det er på tide, at den danske regering og folketinget gør sig deres stilling til disse problemer klar. Der må ske en utvetydig dansk afvisning af EF-Parlamentets ønsker om flere budgetbeføjelser på Ministerrådets bekostning, en total afvisning af ethvert forsøg fra Parlamentets side på at lovgive via budgettet. Og endelig må forslaget om at forhøje EF-momsen fra 1 til 1,5 pct. ligeledes blankt afvises.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Det budgetforslag for EF for 1980, som er opstillet af Ministerrådet, beløber sig til 14,9 mia europæiske regningsenheder, og det svarer til 115 mia danske kroner. Der er tale om en stigning på 8,6 pct. i forhold til budgettet for 1979. Størrelsesordenen af EFs budget i forhold til de nationale økonomier fremgår af, at budgettet beløber sig til ca. 2 pct. af de samlede nationale budgetter for alle EF-landene og 0,8 pct. af bruttonationalproduktet for hele EF-området.

For Danmarks vedkommende andrager de samlede indbetalinger til EF-budgettet 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Udbetalinger fra EF-budgettet til Danmark beløber sig til 1,7 pct. af det danske bruttonationalprodukt.

EFs budget kan siges at omfatte 3 slags udgifter. For det første aktiviteter, som erstatter nationale udgifter. Der er her først og fremmest tale om den fælles landbrugspolitik. Udgifterne hertil udgør $\frac{2}{3}$ af budgettet. Den anden del har været stort set konstant gennem de sidste 6 år. Uden den fælles landbrugspolitik ville medlemslandene være nødsaget til at afholde udgifter til landbrugsformål over de nationale budgetter.

For det andet udgifter, som helt eller delvis erstatter eller supplerer tilsvarende nationale aktiviteter. Det drejer sig især om udgifter til energipolitik, forskningspolitik, miljøpolitik, udviklingsbistand samt bestræbelser på at afsvække de sociale konsekvenser af det internationale økonomiske tilbageslag. Disse udgifter beløber sig til godt 20 pct. af budgettet.

Den tredje type af udgifter, som udgør den resterende del af budgettet, drejer sig om aktiviteter, der er en direkte følge af EFs eksistens. Der er bl. a. tale om administrationsudgifter, som beslægtet ligger ca. 4 pct. af budgettet.

Den danske regerings grundlæggende holdning til EFs budget er, at budgettet bør afspejle de beslutninger vedrørende samarbejdets indretning, som træffes i Ministerrådet. Danmark ønsker ikke, at samarbejdet kan påvirkes gennem ændringer af bevillingsstørrelserne – eller med andre ord: Danmark tager afstand fra muligheden for at lovgive over budgettet.

Det er naturligt, at udgifterne til den fælles landbrugspolitik er den vigtigste post i betragtning af, at det er det eneste område inden for samarbejdet, hvor der er opbygget en fælles politik. Landbrugsministeren vil komme nærmere ind på spørgsmålet om den fælles landbrugspolitik og de finansielle konsekvenser.

Jeg vil i det følgende koncentrere mig om de større aktuelle og principielle spørgsmål i forbindelse med budgettet.

I henhold til Romtraktaten har Europa-Parlamentet ret til at forkaste budgettet og begære, at der forelægges et nyt budgetforslag. Europa-Parlamentet benyttede sig som bekendt for første gang af denne ret i december måned 1979 ved behandlingen af EFs budget for 1980. Europa-Parlamentets grundelse for at forkaste budgettet var dels ønsket om en kraftig forøgelse af udgifterne til især regionalfondens og socialfondens, dels krav om betydelige besparelser i udgifterne til den fælles landbrugspolitik, gennemført ved særlige foranstaltninger inden for mejerisektoren.

Regeringen er enig med Europa-Parlamentet i behovet for besparelser i udgifterne til den fælles landbrugspolitik, som også vil gøre det muligt at forøge udgifterne til andre formål, uden at budgettets samlede størrelse forøges. Det er en grundholdning, som der er generel tilslutning til i alle ni medlemslande.

Ingen af medlemslandene kunne derimod tilslutte sig den fremgangsmåde, Europa-Parlamentet anvendte, idet den ville have ført til, at Ministerrådet i realiteten blev tvunget til at gennemføre bestemte ændringer i den fælles landbrugspolitik, og det ønskede man ikke.

Under drøftelserne mellem Ministerrådet og Europa-Parlamentet forud for Parlamentets beslutning om at forkaste budgettet strakte Rådet sig så langt, som principperne tillader, og viste vilje til at forøge udgifterne til en række formål som ønsket af Europa-